

через хаотическое, неравновесное состояние систем соседствующих уровней. Неравновесность является необходимым условием появления новой организации, нового порядка, новых систем, то есть — развития. Когда нелинейные динамические системы объединяются, новое образование не равно сумме частей, а образует систему другой организации или систему иного уровня. При переходе от неупорядоченного состояния к состоянию порядка все развивающиеся системы ведут себя одинаково. Развивающиеся системы всегда открыты и обмениваются энергией и веществом с внешней средой, за счёт чего и происходят процессы локальной упорядоченности и самоорганизации.

Самоорганизация в сложных и открытых диссипативных системах, к которым относится и жизнь, и разум, приводят к необратимому разрушению старых и к возникновению новых структур и систем, что наряду с явлением неубывания энтропии в закрытых системах обуславливает наличие «стрелы времени» в Природе.

СЕКЦІЯ 2

АКТУАЛЬНІ ПРОБЛЕМИ ІСТОРІЇ УКРАЇНИ

Тахтаулова М. Ю.
НТУ «ХП»

СТАНОВЛЕННЯ ЗАЛІЗНИЧНОГО СПОЛУЧЕННЯ У ХАРКОВІ ЯК ФАКТОР ВПЛИВУ НА РОЗШИРЕННЯ ВУЛИЧНОЇ МЕРЕЖІ

Місто – це особливим чином організований, залюднений життям простір-час. Він формується діяльністю людей, ментальністю, культурою, біографіями, життєвими стратегіями та повсякденними потребам жителів міста. У 1869 році Харків здобув для себе новий статус міста – залізничного вузла. Харківський вокзал став вагомим об'єктом міського середовища. Перед владою постало питання про вдосконалення сполучення між вокзалом та містом.

У документах Державного архіву Харківської області міститься справа, що розповідає про прокладення нових вулиць навколо вокзалу. Жителі міста вказують на необхідність прокласти вулицю, що буде з'єднувати станцію Харківської залізниці з Катерининською. Мотивують це тим, що новопрокладена вулиця спростить сполучення зі станцією, «перенесе мандрівника прямо на найкращу міську вулицю та найзручнішу для переїзду до центру» У матеріалах справи міститься план, що відображає наміри влади прокласти дві нові, та продовжити три вже існуючі вулиці, а саме Коцарську, Благівіщенську та Чоботарську. Разом з планом, який було надіслано губернатору П. П. Дурново, подано детальне пояснення проекту нових вулиць та міститься попередня оцінка домоволодінь, які мають відійти до міста для прокладення нових вулиць. У результаті проведеної оцінки з міського бюджету було виділено 15100 крб. сріблом. Щодо номінації новопрокладених вулиць в матеріалах справи міститься розпорядження губернатора до Харківського міського голови М. Шатунова. У відповідності з цим розпорядженням, вулиця,

що веде від Катеринославської до Чоботарської має носити назву Олександрівська, а вулиця від Тюремної до будинку вокзалу – Слов'янською. Щодо мотивів номінації, відмітимо, що вулиця Олександрівська отримала свою назву через капличку, що знаходилася неподалік, а Слов'янська, вірогідно, на честь представників слов'янського етносу.

Таким чином, приходимо до висновку, що становлення Харкова як залізничного вузлового центру вплинуло на розширення та вдосконалення вуличної мережі міста. Міська влада приклала зусилля для того, щоб сполучення міста та вокзалу було зручним, відповідало пасажиропотоку та обсягу перевезення вантажів, які здійснювалися через Харків. Перспективи подальшої розробки теми полягають у вивченні інших чинників, які вплинули на формування міського середовища та розвиток топонімічної мережі Харкова.

Аносов О. В.

ХНУРЕ

УКРАЇНСЬКО-УГОРСЬКІ ВІДНОСИНИ У СУЧАСНИЙ ПЕРІОД УКРАЇНСЬКОЇ ДЕРЖАВНОСТІ

З'ясування історичних аспектів розвитку відносин між Угорщиною та Україною є дуже актуальною темою, оскільки Угорська Республіка посідає стратегічне місце серед важливих партнерів України на шляху до євроінтеграції.

Прийнято виділяти чотири основні етапи розвитку у сучасному періоді розвитку українсько-угорських відносин. Перший етап тривав з 1989 р. по 1992 р. і був пов'язаний із надзвичайно великою зацікавленістю Угорщини щодо набуття Україною державного суверенітету. Другий етап –1992–1999 рр. характеризується динамічним розвитком українсько-угорських відносин у всіх сферах, наповненням їх конкретним змістом. Третій етап українсько-угорського співробітництва розпочався в березні 1999 р. і тривав до травня 2004 р. Він характеризувався насамперед спробою угорців переглянути стан українсько-угорських відносин з позиції майбутнього членства в Європейському Союзі. Четвертий етап українсько-угорського співробітництва припадає на початок членства Угорщини в Європейському Союзі (з травня 2004 р.) та продовжується до сьогодні.

Практичній реалізації зближення нашої держави з європейськими та економічними структурами сприяють проведення регулярних українсько-угорських консультацій, під час яких обговорюється широке коло питань міграційно-візової проблематики, сучасний стан та перспективи розвитку українсько-угорського співробітництва у консульській сфері, співробітництво у сфері подальшої лібералізації візового режиму як на двосторонньому рівні, так і в рамках ЄС, захист прав та інтересів громадян двох держав.

Таким чином, найважливішими завданнями у реалізації інтересів України у відносинах з Угорщиною є подальше підтримання високої динаміки діалогу